

Publicerad 2008-02-02 14:57 av cohen

jag vet, jag har redan skrivit en gång, redan använt en del av orden. men jag bearbetar något som inte får plats i mig, något som hamnar någonstans mellan hjärta och lungor och som kväver mig, som stjälar mina andetag.

jag förstår inte ännu.

jag försöker glömma att du någonsin existerade. du kväver mig, älskade vän

Förlåt mig, jag är ingen Lejonhjärta

jag hoppar inte efter,

och jag kan inte hjälpa att jag ibland blir förbannad på dig

för

du kunde ha stannat

allt kunde ha fått fortsätta vara

ständig oro

istället för

så jävla definitiva

saknadsskrik

du kunde ha stannat, visst kunde du? jag vet,

du ville inte,

du ville något annat, men vad?

berätta det för mig,

förklara hundra gånger och en.

jag förstår bara nästan

~

ord som återkommer:

du kan inte kväva dig själv vännen,

inte på det viset

men det är inte jag som kväver nu, jag kvävs men det är inte jag som gör det.

det är hennes fel (så förbjudna ord, jag viskar dom så att ingen hör)

det är hennes fel nu

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren cohen med Poeter.se id #14688 innehar upphovsrätten